

Romarski shod v Dravljah 2024

Dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se na tradicionalnem romarskem shodu ob prazniku Marijinega vnebovzetja, na predvečer praznika župnijskega zavetnika sv. Roka.

Zavedamo se, da potrebujemo Božjo pomoč, varstvo in priprošnjo svetnikov, potrebujemo srečanja, ki utrjujejo našo vero in vlivajo upanje.

Obhajamo najpomembnejši Marijin praznik, njeno vnebovzetje. Na koncu svojega zemeljskega življenja je bila Marija z dušo in telesom vzeta v nebesa, v slavo večnega življenja, to pomeni v polno občestvo z Bogom. Vzhodne (pravoslavne) Cerkve ta praznik imenujejo »zaspanje Device Marije – dormitio«.

Zanimiv je mozaik v cerkvi Marije Velike oziroma Marije Snežne v Rimu, kjer ta prizor upodablja učence, zbrane ob Marijini postelji. V središču je Jezus, ki ima v naročju deklico. Ta deklica je Marija, ki jo bo Gospod ponesel v nebesa. Čeprav je bil na Zahodu ta praznik slovesno razglašen šele leta 1950, pa ima svoje korenine že v prvih stoletjih življenja Cerkve.

Današnja Božja beseda, vzeta iz knjige Razodetja, govori o boju med ženo in zmajem oziroma med dobrim in zlim. Ta odlomek spominja na dramatične strani Svetega pisma, povezane z grehom Adama in Eve. Prva starša je zlo premagalo. Jezus, novi Adam, in Marija, nova Eva, sta zlo dokončno premagala.

Marija je bila prva, ki je vzela v naročje Božjega Sina, ko se je rodil. Zato je sedaj prva, ki je poleg Njega v nebeški slavi. V Mariji tako danes gledamo cilj, proti kateremu hodimo vsi, ki sledimo Božjemu Sinu v veri in zaupanju. Današnji praznik nam govori o naši prihodnosti. Obenem pa je vabilo, da poglobimo našo vero v moč Jezusovega vstajenja, ki je tudi poroštvo našega vstajenja. Ravno to nam danes sporoča apostol Pavel v drugem berilu: da je temelj vsega Jezusovo vstajenje od mrtvih, ki je prvenec tistih, ki so umrli. Pavel tudi pravi, da imamo vsi isto človeško dediščino, katere sestavni del so tudi greh, trpljenje in smrt.

Novo življenje pa nam je bilo podarjeno s krstom, ki nam daje deležnost pri Kristusovi zmagi nad smrtjo.

To, kar sveti Pavel trdi za vse, ki so bili pri krstu prerajeni in so oblekli Kristusa, Cerkev pravi za Marijo, kajti Božja Mati je bila tesno vključena v Kristusovo skrivnost in je tudi vsa deležna sadov njegovega vstajenja.

V današnjem evangeliju vidimo Marijo, ki je zapustila svoj dom v Nazaretu in se v naglici odpravila k sorodnici Elizabeti v mesto na Judovem. Evangelist še posebej podčrta besedo »v naglici«. Če kaj zasluži naglico v življenju, so to Božje zadeve, ki so resnično pomembne za naše življenje. Marija k Elizabeti ne pride sama, ampak pod srcem nosi Božjega Sina. Elizabeti je Sveti Duh odprl oči, da je to prepoznala; prav tako se je tudi Janez Krstnik, že kot dete pod srcem matere, razveselil tega srečanja z Njim, kateremu bo v življenju pripravljala pot.

Danes govorimo o Mariji, o njenem prazniku. Govorimo lahko tudi o svetnikih, pa tudi o nas samih, kajti vsakemu je namenjena ta neizmerna ljubezen, ki jo je Bog na zastonjski in edinstven način pridržal za Marijo.

Marija je tista, ki nam kaže pot, ki nas vodi k njenemu Sinu, vabi nas, da ga sprejmemo v veri in dan za dnem poglobljamo prijateljstvo z Njim ter se pustimo voditi Njegovi besedi.

Tak je bil sveti Rok, ki pred nas stopa kot vzgled velikega romarja. O njem imamo le malo zanesljivih podatkov; večinoma slonijo na legendah. A kljub vsemu je eden najbolj priljubljenih in češčenih svetnikov. Doma je bil iz Montpelliera v Franciji. Starši so si ga izprosili od Boga, a komaj pri dvajsetih letih jih je izgubil. Zapustili so mu lepo premoženje, a to ga ni osrečilo. Nasprotno, v njem je povzročalo nemir, zato je vse prodal, izkupiček razdal ubogim, sam pa se napotil na romanje v Rim. Na poti je srečeval bolnike, ki so zboleli za kugo, ki je v tistem času veljala za neozdravljivo bolezen.

Dve besedi sta pomembni na tem Rokovem romanju: »se je ustavil« in »prekinil pot«. Prekinil je svoje romanje in se dal na razpolago ljudem, ki so bili izključeni iz družbe in so se jih ljudje izogibali.

Pri strežbi bolnim se je tudi sam okužil. Ker ni želel biti nikomur v napoto, se je umaknil v gozd, kamor mu je iz bližnjega gradu nosil hrano pes. Graščak je psu sledil, da bi videl, kam nosi hrano. Roka je vzel na grad in zanj skrbel. Ta je čudežno ozdravel in nadaljeval svoje romanje proti Rimu, potem pa se je vrnil v domači kraj. Romanje in bolezen sta ga tako spremenila, da ga v domačem kraju niso prepoznali. Domače mesto je bilo takrat v vojni in meščani so mislili, da je ovaduh. Končal je v zaporu. To je sprejel kot priložnost za pokoro. Na jutrišnji dan, 16. avgusta, na dan njegove smrti, se je ječa razsvetlila, kar je bilo znamenje, da je bil ta zapornik svet mož, in češčenje se je hitro razširilo. Še posebej so se mu priporočali kužni bolniki.

Sveti Rok je bil iskalec Božje volje, zanimalo ga je, kaj Bog od njega pričakuje, zato se je podal na romanje.

V čem je sveti Rok izziv za nas danes?

Tudi vsak od nas je romar; vsak od nas je iskalec načrta, ki ga ima Bog z njim. Naš problem je, da pogosto sebe postavljamo v ospredje. Hkrati pa tudi pozabljamo na to, da se nam Bog razodeva na različne načine, ne samo na določenih krajih.

Že sveti Avguštín pravi, da k Bogu ni dovolj iti z nogami, ampak s srcem. Brez odprtosti našega srca smo samo turisti, nismo romarji. Romarji smo, ko smo odprti za Božje namige. Romanja tudi danes ohranjajo svoj veliki pomen v poglobljanju naše vere in duhovnosti. Vsak, ki se poda na romanje, na pot ponese tudi svojo zgodbo, svoje težave, dvome, svojo vero. Na romanju lahko človek začuti Božjo bližino, začuti ljubezen, domačnost, začuti, da je razumljen in deležen podpore, še posebej pri zakramentu sprave, kjer začuti Božji objem.

Druga misel, ki se mi poraja ob pogledu na sv. Roka, je: Rok vedno nosi na sebi znamenje rane, ki jo je povzročila njegova ljubezen do kužnih bolnikov. Ta ljubezen je postala darovanje, postala je služenje. Tudi mi na sebi nosimo kakšno rano, ki jo je povzročila naša ljubezen do človeka v stiski, bolečini, bolezni, preizkušnji. Ljubezen je tista, ki nas spreminja, da postajamo drugačni, bolj podobni Jezusu in prežeti z Njegovim evangelijem.

Sv. Roka – potem ko se je vrnil v domači kraj – niso več prepoznali. Bil je drugačen, ne samo na zunaj, ampak tudi v načinu življenja. Bil je človek vere in zaupanja v Boga. Tudi ko so ga vrgli v ječo, se ni čutil osamljenega, kajti našel je Prijatelja, ki ga nikoli ni pustil samega.

Naj ta romarski shod utrdi našo vero in poglobi prijateljstvo z Njim, ki edini lahko osmisli naše življenje in našo pot spremeni v romanje, na katerem je On naša Pot, naša Resnica in naše Življenje.

Amen.